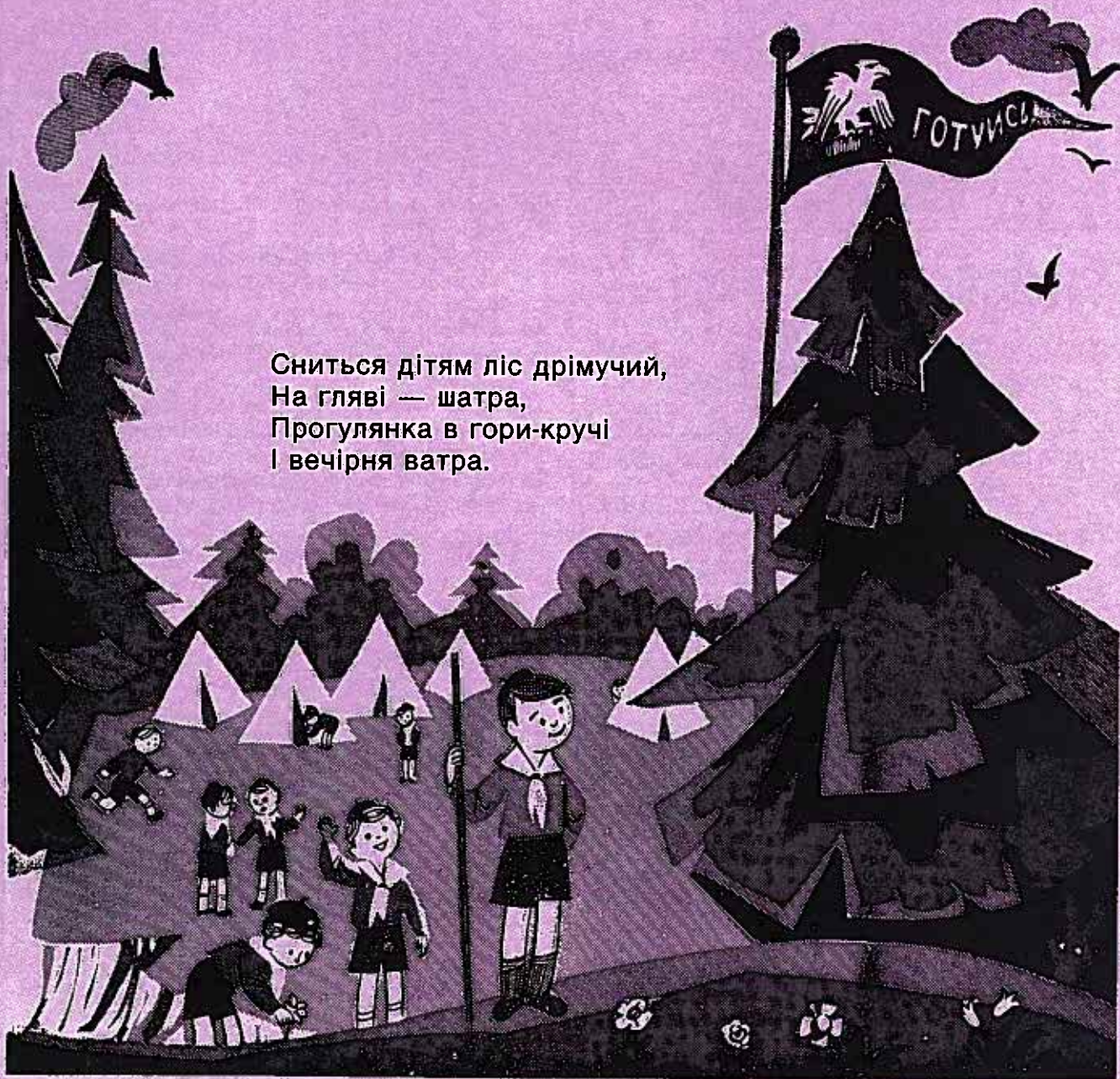

ГОТУЙСЯ

Сниться дітям ліс дрімучий,
На гляві — шатра,
Прогулянка в гори-кручі
І вечірня ватра.

ГОТУЙСЬ

Журнал пластового новацтва
Видає Головна Пластова Булава

Редагує Колегія

пл. сен. Тоня Горохович, пл. сен. Денис Беднарский

“HOTUYS”

a Ukrainian Monthly Magazine for Children
published by Plast Publishing,
2199 Bloor St., West,
Toronto, Ont., M6S 1N2, Tel.: (416) 769-7855

3 друкарні Мирона Баб'юка
1525 Emerson Street
Rochester, N.Y. 14606
Tel.: (716) 458-2133

Адреса Редакції і Адміністрації:
HOTUYS MAGAZINE
2199 Bloor St. West.
Toronto, Ont., M6S 1N2,
Canada Tel.: (416) 769-7855

РІЧНА ПЕРЕДПЛАТА „ГОТУЙСЬ” ВІД СІЧНЯ 1989 р.
25.00 американських доларів.
Ціна одного прим. — \$2.50

„Готуйсь”
Інтернаціональне стандартно-серійне число
(ISSN) 00468061

PLAST UKRAINIAN YOUTH ORGANIZATION
144 Second Ave., New York, NY 10003

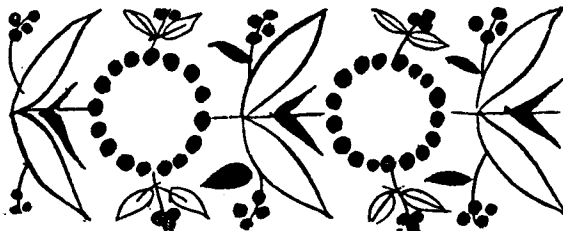
Ілюстрації в цьому числі: О. Борис Бошко, А. Голубової, Д. Даревич, Ю. Козака, Я. Козака, М. Левицького, В. Ковальчук, Н. Мудрик Мриц.

На обкладинці: Ю. Козак: У таборі новаків.

ЗМІСТ

Сторінка

1. Р. Завадович: Щоб не скучали діти...
Н. Бурик: Прощай, Рідна Школо!
2. Л. Храплива: Як „Очайдушки” збирали свої скарби.
4. За. Л. Храпливою: Рушничок
5. Сестр. Уля: Львівський „Дударик” у Торонті.
6. А. Камінчук: Соловейко, Дзвоники
7. В. Бичко: Пісенька
8. Новацькі перші проби: О. Сливинська:
Весна, Літо
Сторінки Пластовий Малят: ххх: Бабусина коліска, А. Камінчук: Скоромовка, Шпак пита у півня, Кріп.
10. А. Камінчук: Квасолинки, Пора діткам спати.
Христинка Зараска: Що котик нам хоче розказати?
11. Сестр. Уля (подано за звітом!) Новацькі сходи дітей, що розпоршені в Німеччині.
12. Наше листування:
13. Крутиголівки для мудрої дитинки, Хроніка, Галерія „Готуйсь”, Як зробити котеня і цуценя?

**Цьогорічне
наше гасло:**

**ПРАЦЮЙ НАД СОБОЮ —
ДЛЯ СЕБЕ
І ДЛЯ ІНШИХ!**

БАГАТО НЕЗАБУТНІХ ПОДІЙ ПІД ЧАС
ТАБОРУВАННЯ, УСПІХІВ У ІГРАХ, ПІЗ-
НАННЯ ЧАРІВ КРАСИ ПРИРОДИ!

Бажають Редакція і
Адміністрація „Готуйсь”.

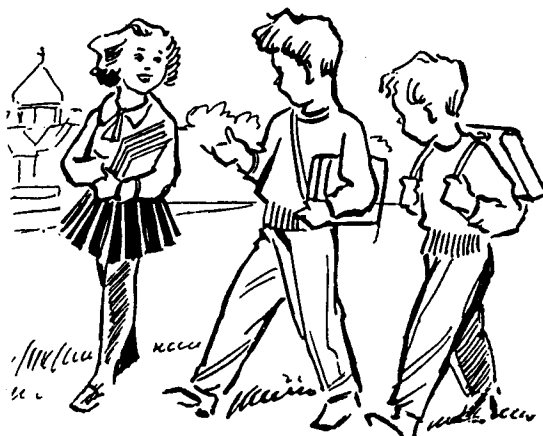
ЩОБ НЕ СКУЧАЛИ ДІТИ...

Гей, чого ж ти, гаю яворовий,
Одягнувся у жупан чудовий —
Зверху зелень — пишні оксамити,
А зі споду шовком шиті квіти?

— Одягнувся я у пишні шати,
Щоб гостей маленьких привітати,
Щоб раділи пластунята жваві
Під шатром у лісі, на галяві.

Будуть їм пташки пісень співати,
Будуть квіти рясно процвітати,
Ягідки в травичці червоніти,
Щоб у лісі не скучали діти.

Роман Завадович

ПРОЩАЙ, РІДНА ШКОЛО!

Вийдемо із школи на подвір'я
І оглянемося іще останній раз:
Ось вона лишилась на узгір'ї,
Вікнами виблискує до нас...

Ніби хоче щось нам побажати,
Ніби хоче разом з нами йти
В ліс далекий, що в зелених шатах
Над ставком задуманий застиг.

Не журися, школо, пройде літо —
Ми повернемося знову восени,
Заквітчаємо тебе усю у квіти,
Заспіваємо тобі нові пісні.

ЯК „ОЧАЙДУШКИ” ЗБИРАЛИ СВОЇ СКАРБИ

Дуже нетерпеливо ждали „Очайдушки” чергових сходин, бо Таля, якої старша сестра Оксана про щось таємничо з товаришкою Христею перешіптувалась, радилась, сказала, що, мабуть, на їхніх сходинах буде „несподіванка”.

Коли ж Таля прибула до домівки на сходини, то застала вже там всіх „Очайдушків”. Утя і Сяня розгадували загадки в найновішому числі „Готуйсь”, Рая і Мотруся щось розповідають собі про бій на Маківці (про це їм розповідала на попередніх сходинах сестричка), Таня і Ляля сидять над своїми вишивками, бо ж їхня сестричка завжди нагадувала, що новачки не марнують часу.

Та раптом „Очайдушки” побачили через вікно сестричку й всі відразу поховалися, де хто встиг.

Сестричка увійшла, поклала свою тобру на стіл. І почала сходини з привітання Роя „Очайдушків”, як звичайно:

„Гей, ви душки-Очайдушки,
З зеленого бору,
Вибігайте, нехай з вами
Собі поговорю”.

Це таке очайдушівське „замовлювання”, і хто хоче, щоб йому „Очайдушки” появились, мусить його знати. А знає його лише сестричка. Але це замовлення треба повторяти, бо за першим разом новачки ще тихо сиділи в своїх сховищах. І справді за третім разом у пустій домівці закишіло від „Очайдушків”, новачки повилазили з-під стола, з-за шафи, з під полички, з-за вішака, з-за дверей. Взялися за руки й заспівали, ходячи довкола сестрички.

„А ми душки-очайдушки,
Малі невеличкі,
А ми прийшли на сходини
Усі до сестрички”.

А коли сестричка запитала: „А чи душки-очайдушки всі посходились до купки?”

„Всі, всі! — закричали „Очайдушки” — всі ж знали, що має бути несподіванка. І тоді всі разом з сестричкою поклали руки на рамена й урочисто промовили:

„А ми душки-очайдушки
У країні не своїй,
Ми готуємось служити
Україні дорогій”.

Це так відкривалися кожні сходини „Очайдушків” тому сорок років. А після цього сестричка казала всім сісти (до цього мали „Очайдушки” свої пеньки, що стояли в кутку в їх домівці) та почали говорити:

— Ви уже знаєте, що ви „Очайдушки” й чому ви ними почуваетесь?

— Бачиш, зараз щось буде! — шепнула Мотруся Раї.

— ... А „Очайдушки” живуть у таких підземних печерах, у глибоких печерах у скалах, що входу до них ніхто й не знає... — продовжувала сестричка. — Вони там мають свої скарби — додала сестричка.

— А що то скарби? Які скарби? Чому вони у печерах так глибоко? — поспішали запитання від новачок.

— Може хтось з вас знає, а може й має в хаті якісь скарби? — запитала сестричка.

— А я знаю! — вихопилася Рая. — Скарби, то таке щось, що всі хочуть мати.. То такі речі, такі... я не знаю, як це сказати, сестричко!

Всі спочатку вибухли сміхом, а потім підносячи руку вгору, пояснювали:

— Скарби, то золоті чи срібні гроші!

— Якісь перстені, дорогі шпильки!

— Каміння дорогі!

— Моя мама має такий жовтий камінчик на ланцюжку, щоб носити на шії.

— Це щось таке дуже гарне й дуже дороге — одна перед однією вгадували „Очайдушки”.

— Добре, добре, дівчатка. А що то значить „дороге”?

— О, то таке, що багато коштує грошей, — поспішила сказати Таня.

— Чи тільки те, що багато грошей коштує? — почала сестричка. — А чому у вашому закличці при відкритті сходин ви кажете „Україні дорогій”? Що це значить? Чому ви так кажете?

— Це каже, що ми Україну дуже любимо! — озвалися новачки всі разом. Сестричко, ви нам так пояснювали наше гасло, — озвалася Таля.

— Отже, бачите, скарби є не лише гроші, що за виміну їх можна багато всього купити. А є ще скарби такі дорогі, що їх за найвищу ціну купити не можна. Ми кажемо „Україні дорогій...” Мої любі „Очайдушки!” Тепер, коли вже знаєте ви, що таке скарби, то скажіть — чи ви новачки „Очайдушки” хотіли б мати також свої скарби. Такі, що їх за ніякі гроші купити не можна?

— О, так! так! Сестричко, я хочу! І я хочу! — почали викрикувати Очайдушки. — Ми всі хочемо! Так! Так!

І сестричка витягнула із своєї торби сім картоників. Вони були повирізовані й сестричка швидко зробила з одного картоника коробочку, та й ще не яку-небудь, а у формі грибочка.

— А я знаю, сестричко, хто їх приготував... усміхнувшись озвалася Таля. — Це робили „Синички”.

— Так! „Очайдушки” — вони вам зробили. І треба їм подякувати. Вишлемо делегацію? від нашого Роя з подякою.

— А чому якусь делегацію? — озвалася Таня. — Ми всі підемо в суботу!

Сестричка роздала всім картоників, а новачки почали складати їх в коробочки. Не всі зуміли так легко скласти, треба було допомогати. А тоді сестричка нагадала ще раз про скарби:

— На чергові сходини кожна з вас принесе свою коробочку, а в ній свої скарби. Ви самі вирішите, що то будуть за скарби. Тільки пам’ятайте — до сходин ніхто не може знати, що кожна з вас у своїх коробочці має за скарб. Це велика тайна кожної з вас. А знаєте, що новачка вміє зберегти таємницю.

— О, ми знаємо про це вже давно! — загукали „Очайдушки”.

— Добре! Візьміть тепер свої коробки. Та заки розійдемося, повторимо ще вправи, ігри, пісні, що їх маємо вивести на веселім вогнику. І треба нам ще переконатися, чи вмітимете розповісти про бій на Маківці.

Сходинами продовжувалися при повній увазі Очайдушків. Розпрощались з сестричкою, обіцяючи зберегти таємницю.

За Лесею Храпливою скорочено (Продовження буде)

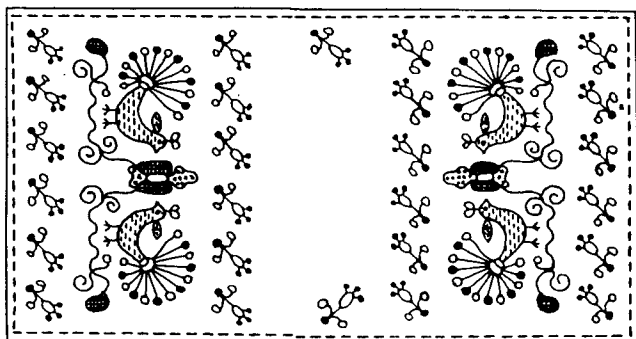
Запитання:

1. Чому Тая сподівалась, що на сходинах буде якась несподіванка?
2. Як поводитися новачки, заки прибула їхня сестричка?
3. Яке було гасло Роя „Очайдушків” при відкритті сходин?
4. Що відповіли новачки сестричці на заклик-запитання „А чи Душки-Очайдушки всі походились до купки”?
5. Яка розмова відбулася після відкриття сходин?
6. Як сестричка пояснювала вислів „Ми готуємось служити Україні дорогій”?
7. Що сестричка роздала „Очайдушкам”, які були ще заняття на сходинах?
8. Як мали поводитися новачки, повертаючись з коробочками додому зі сходин?

РУШНИЧОК

Ганнуса рушничок біленький вишивала. Приглядалися: сміхунчик, ведмедик і ляля. Сіла Ганя в куточку кімнати, почала нитку в голочку заволікати. В голки гарне вушко золотаве. Втягнути туди нитку — нелегка справа. Щось Ганнуса разів з десять пробувала! Аж журилися: сміхунчик, ведмедик, ну і ляля.

Розшивала Ганя квіточки навколо. Хрестиків зо три поставила, а два порола. Все пильненько шила чорними нитками, бігала щось радитись до мами. Розцвітала усмішка в Ганусі на личку, а на полотенці — квіти невеличкі.

Ще й дала квіткам барви: червоні, жовті, сині, щоб цвіли, неначе справжні в Україні. І листочки там зелені вишивала. Любувалися: сміхунчик, ведмедик та ляля.

Та не думала Ганнусенька ніколи, що ця голка не тільки шиє, але й коле! Ой! Вколола Гані пальчик, ще й мізинний! Ганя плакала, що голка всьому винна! Навіть три дні в руки рушничка не брала. Аж заплакали сміхунчик, ведмедик та ляля.

Засвітило сонечко в суботу, а Ганнуса знову при роботі. Знов квітки одна за одною росли поволі, неначе між пшеницею у полі.

Витягнула нитку непотрібну і змерejala мережку дрібно. Ще й сама у мидниці рушник чистенько прала! Усміхалися: сміхунчик, ведмедик і ляля.

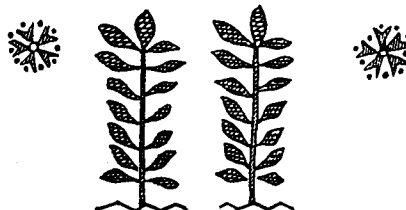
Коли ж сонечко зійшло в неділеньку раненько, то рушник уже висів понад образом Шевченка. І Кобзар на образі радів у цю днину, що кругом побачив квіти з України. Що Ганнуса, хоч далеко проживала, свого краю рідного не забувала. І що тямил в Кобзареве свято його образ рушничком прибрати.

Леся Храплива

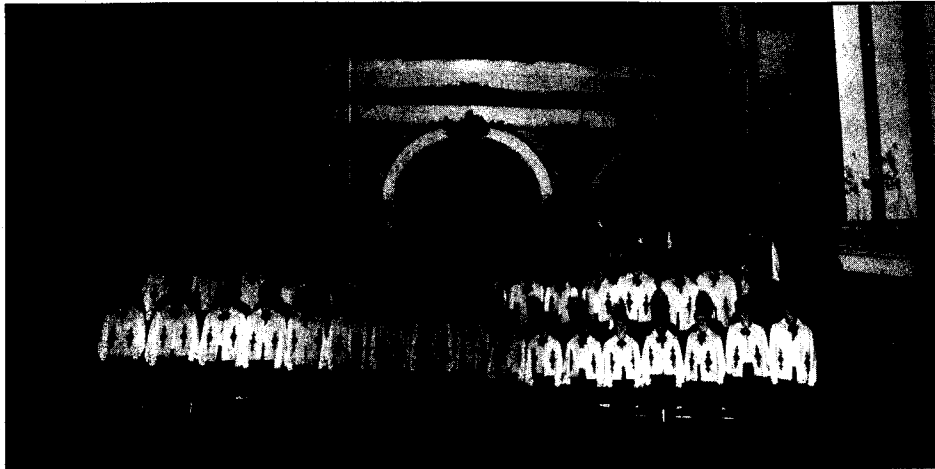
Передрук із „Вітер з України”
друге видання, Торонто 1985

Запитання:

1. Які праці виконувала Ганнуса заки вишила рушничок?
2. Що примусило її перервати на три дні вишивання рушничка?
3. Чому радів Кобзар на образі в неділю раненько?
4. Чому журилися, аж плакали, а згодом усміхалися сміхунчик, ведмедик і ляля?

ЛЬВІВСЬКИЙ „ДУДАРИК” У ТОРОНТІ

Всі — дорослі й діти заздалегідь знали, що має прийти до нас славний хор „Дударик”, зі Львова, бо їхнім приїздом займався хор „Веснівка”, якого всі діти знають.

Багато мамів з „Веснівки” гостили в своїх родинах цих милих гостей, зустрічали їх на летовищі, возили оглядати Торонто, на зустрічі з дітьми у школах та в організаціях. Були „Дударики” і в Пластовому Домі.

Це все було великим святом для місцевої дітвори, залишило незабутні переживання і спомини.

Перший їхній концерт відбувся 8 червня у славній катедрі св. Михайла — англійська святина відома своїм хлоп’ячим хором (члени його діти і юнацтво від 3-ої до 13-ої класи). Хоч ці хори з різних держав, двох різних культур, але пісня їх поєднала.

„Дударики” відразу виявили свою зіспіваність, дисципліну і гарні голоси, що відразу полонили слухачів. І виглядом вони у своїх вишиваних сорочинках робили приємне враження. Співали молитовне „Отче наш”, колядку Стеценка „Ой на річці, на Йордані” та лемківську „Пришли сме ту щедраци” — щедрівка в обробці Гнатишина. А акорди Ц-дур Бортнянського — звучав наче симфонічна оркестра.

Хор 300 співаків з катедри св. Михайла співав „Аве Марія” Брюкнера і цим викликав святковий релігійний настрій у слухачів. У зв’язку з цим Дударики, закінчивши співати, обернулись до вітваря і перехристились. А було їх 65 малих, більших і великих хлопців, усміхнених, з великими очима.

Директор школи Гері Гадсон подякував гостям за чудовий спів і побажав їм успіхів. Диригент Кацал дякував за можливість зустрічі з хором, що про нього чув ще в Україні і хотів його чути й бачити.

У неділю 10. 6. 1990 в Торонті було два концерти одного дня у великій залі Конвокейшен Центру, що була переповнена й ентузіастично сприймала „Дударика”.

Концерт почався гімнами „Ще не вмерла Україна” та „О, Канадо...”. Далі співали щедрівки, релігійні твори, співали, мов дзвіночки самі діти, їм відповідали, мов дзвони — юнаки глибокими басами.

Особливо зворушливо сприймала публіка твір „Лелека” Ю. Рожавської на слова В. Ладичця, де виступав теж з мелодеклямацією маленький співак зверненням до чорногуза: „Лелеко, лелеко! А де ж твої діти, що сам прилетів ти...”

Відповідав хор, наслідуючи помаху крил лебедя, здавалося, що їх було чути. А малий співак продовжував звернення до лелеки: „Лелеко, лелеко! Наш дім недалеко..., а ти не барися, у нас оселися” — просив він пташу бути його співмешканцем.

Чудово співали Дударики на слова Франка, Шевченка, а кінчили „Заповітом”. Діти проспівали його якимось по-своєму зворушливо, вимовно. „Дударик” передав свою любов до пісні, а диригент до своїх хлопчиків. Вони задивлені в нього, а він з любов’ю виявляв їм вдячність потиском рук, особливо старшим. Окремих дітей виводив з ряду, щоб дякували публіці за оплески.

Крім диригента хором опікувалася Леся Чайківська хормайстер і заступник диригента, Пані Люба Кецал і Ляриша Свердлик та Володимир Зденянчин. Велику роль відіграла піяністка Тетяна Лагола.

Концерт кінчився виявом вдячності хору співом „Многая літа!” усім, хто організував їхній приїзд, а це була ініціатива й вкладений труд диригентки

„Веснівки” Квітки Зорич-Кондрацької та її хористкам, подяка всім учасникам концертів, тим, що гостили любих хористів.

А всі ми присутні на концертах вдячні „Дударикам” і всім причасним до цієї особливої події — їхніх концертів — за велике радісне переживання, що його всі ми мали із зустрічі з чудовим хором з нашого рідного Львова.

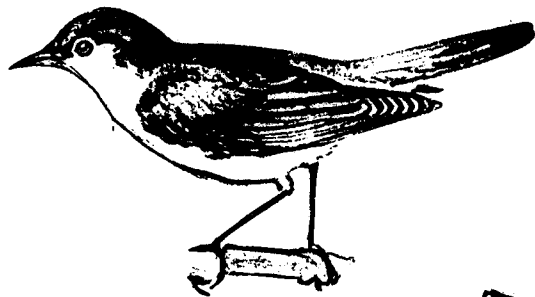
Миле враження було також і від вигляду одягу в першій частині концерту, в якому були „Дударики” — це були стилізовані народні мотивами вишивки, одяги — ясні в дітей, темні в старших юнаків.

Сестричка Уля

Запитання:

1. Хто подбав, щоб „Дударик” прибув до Канади й ЗСА?
2. Де члени хору перебували? Де були, щоб пізнати дещо в Торонті?
3. Скільки і де вони мали концертів?
4. Що вони співали — подайте назви творів. А що знаєте про пісню „Лелека”?
5. Чи читачі „Готуйсь” гостили у себе хоч одного Дударика? Що знаєте про нього, його родину?
6. Як відбулося закінчення концертів? Їх від’їзд?

СОЛОВЕЙКО

Соловейку — соловію,
Прилети!
Я співати не умію
Так, як ти.

Соловейку — соловію,
Нумо, вдвох!
Слухай-но, як я умію:
— Тьох! Тьох! Тьох!

Анатолій Камінчук

ДЗВОНИКИ

Глянь: відвозять коники
Літечко від нас.
Дзвонять в лузі дзвоників:
— Вже до школи час! —
Зупиню я коників
Вийду на росу
І найкращих дзвоників
В школу принесу.

Анатолій Камінчук

ПІСЕНЬКА

От сяде шить під сливою
В садочку, у тіні:
Що іволга виспіває —
Оте й на полотні...

А на рукавах вишивка —
Весняних квітів хор.
І де вона їх вишука
Ті квіти на узор!...

У хаті, що як писанка
Ясніє край села.
Живе дівчатко-пісенька,
Школярочка мала.

Ще ж в неї діла — світе мій!
Не рання вже пора.
Он треба посуд мити їй,
Зібралось — гора!

І квіточка розтулиться,
Й сопілка десь загра,
Коли вона на вулицю
Виходить із двора.

Лиш тільки пройде Пісенька —
Ні колосу ніде...
А сонце ж іще високо...
А подружки!

Ви де?

Така на ній білісінька
Сорочечка нова...
Іде дівчатко-пісенька
І все у ній співа:

Прийшла і осінь. Дівчина
Вже ходить в другий клас.
Усе у неї вивчено,
Що задано — якраз!

І ніжки, наче дзвоники,
Лиш бринькають в траві.
Підспівують їм коники —
Музики лугові.

Учитель кличе Пісеньку
До дошки, і вона
Біжить, гойднувши кісоньку,
Рухлива і ставна.

І руки аж висвистують
в повітрі — ой меткі!
Їм вторять над срібlistою
Над гречкою бджілки.

А як залетється піснею —
Із голосу її
В саду порою пізньою
Співають солов'ї...

Таке ж трудешне вродиться!
Чи в класі, чи в жнива
Усе у неї робиться, —
Аж грає, аж співа...

Лиш стрічечку-зав'язочку
Торкне (чи не спада?)
Й задачу наче казочку
Якусь розповіда.

Розказує, розказує,
А потім тільки раз —
Як вузлик той розв'язує,
Аж примовкає клас...

Води черпнула мискою,
І дінь-ділнень-дзелень!
Ого, вже як виблискує...
А ще великий день...

Йде з подружками Пісенька
Збирати колоски.
Важкі вони — чистісінько
Намистечка разки.

...У хаті, що мов писанка
Ясніє край села,
Живе дівчатко-пісенька,
Школярочка мала.

Усе у неї робиться, —
Аж грає, аж співа...
У праці пісня родиться —
Це правильні слова!

ВЕСНА

Весна, весна, чудовая, мила,
Весь сніг вона розтопила.
А в неї такі чудові крила
Розпустить їх — велика у ній сила.

Хлопці цокаються крашанками,
А дівчата займаються гаїлками.
Всі чаруються крашанками
А ще більше писанками.

От піде весна в свій край
Називається він „РАЙ!”

Оленка Сливинська

Новацькі перші спроби

ЛІТО

Літо, літо, красні квіти,
Їх збирають для мами діти.
Всі ідуть купатися,
Або м'ячем гратися.

Ясне сонечко сяє,
Теплі ручки до дітей простягає.
А як якась дитина лягає —
Вона опалюється, і навіть не знає.

Літо теплеє, і красне
В тій порі року сонце не згасне!

**Оленка Сливинська —
новачка з Торонта**

Сторінки пластових малят

ШПАК ПИТА У ПІВНЯ

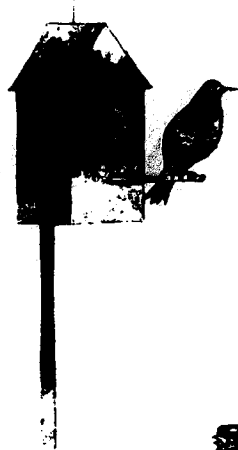
Шпак пита у півня:
— Де твоя шпаківня?
Півень глянув на ріку
І сказав: — Ку-ку-ріку!
Нащо та шпаківня,
Є курник у півня!

Анатолій Камінчук

БАБУСИНА КОЛИСКА

Баю, Оксаночко, мила,
Пташко моя білокрила.
Вже біля наших вікон
Сивий вмовстився сон.
Буде він казку казати,
Буде тебе колисати.
Спи русокосе маля
В тихому снові земля,
Тільки цвіркунчик не спить,
Теж колисанку цвірчить.
Спить заколисаний гай —
Баю, Оксаночко, бай...
Баю, Оксаночко мила,
Пташко моя білокрила.

ШПАКОВІЯ

КРІП

Прокіп
Сіяв кріп.
Нащо Прокопу
Стільки кропу?
Каже Прокіп:
— Для борщику
Кріп.
Маю десяток
Прокопеняток!

СКОРОМОВКА

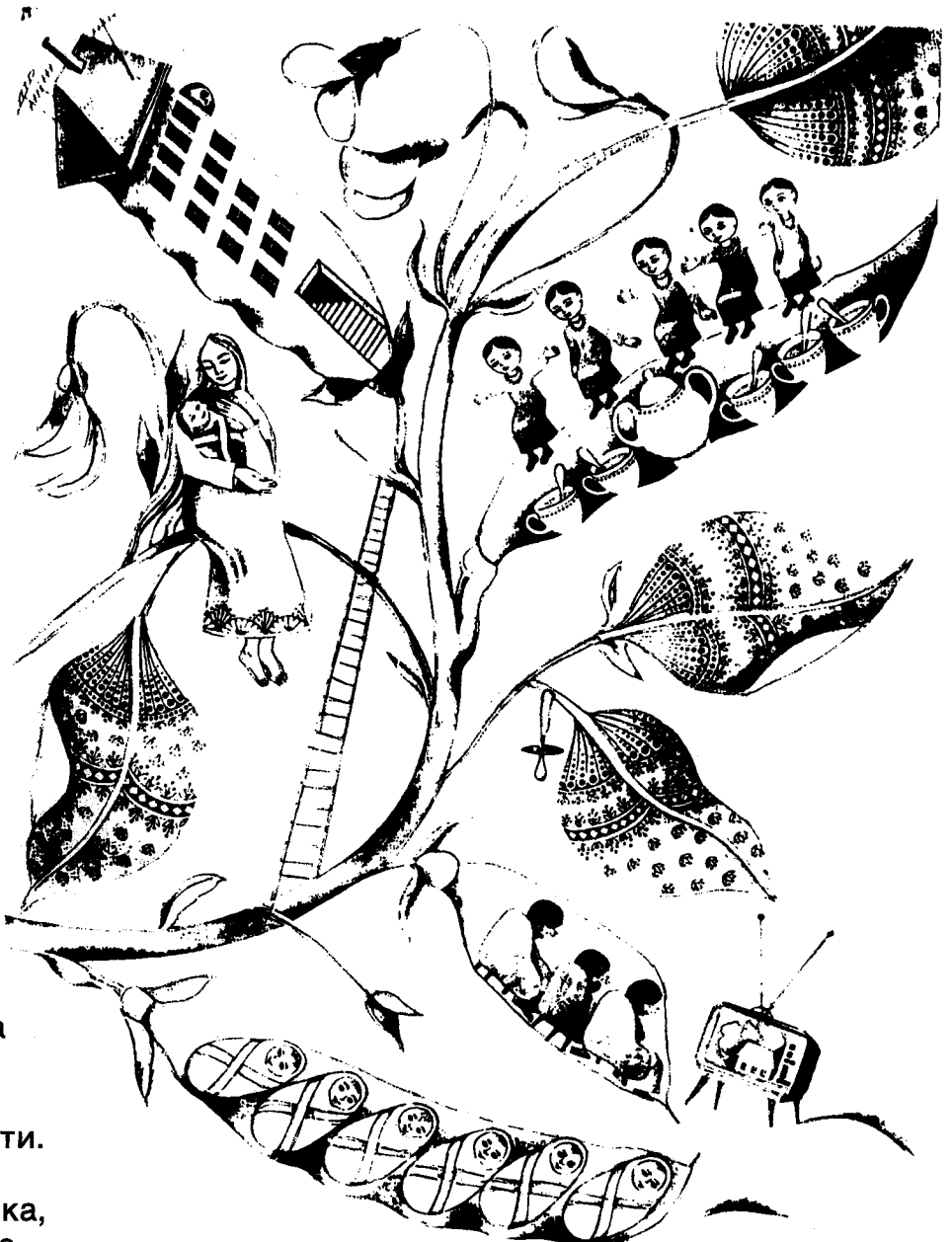
Кіндрат
Купив
Капелюх.
Капелюх
Кіндрату
До вух!

КВАСОЛИНИ

По тичині
На стеблині
Повилися квасолини.
У зеленому стручку,
Як у теплім сповитку,
На тичині,
На стеблині
Сплять маленькі
Квасолини.

Анатолій Камінчук

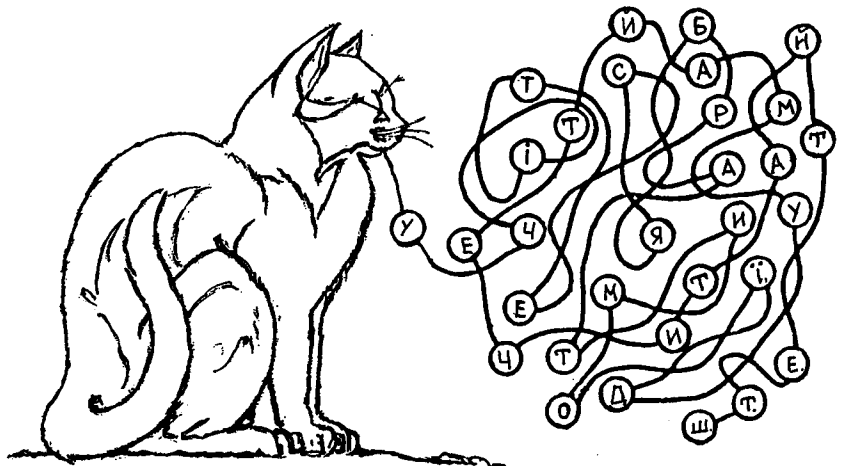

Анатолій Камінчук

ПОРА ДІТКАМ СПАТИ

За віконцем сон-дрімота
Зачиня свої ворота,
Тихо-тихо йде до хати,
Бо пора вже діткам спати.

Вже заснула сон-травичка,
У гайочку спить лисичка.
Під кущем дримає зайчик.
Спи мій, любий черебайчик!

Що КОТИК хоче нам розказати? Спробуйте прочитати!!!

НОВАЦЬКІ СХОДИНИ ДІТЕЙ, ЩО РОЗПОРОШЕНІ В МІСТАХ НІМЕЧЧИНИ

10-літній Ювілей їх існування

У Німеччині є тільки один пластовий осередок у Мюнхені. Але живуть українці по цілій країні. Батькам залежить на тому, щоб їхні діти мали зв'язок з Пластом, щоб відбували пластові заняття. Тому ще в 1978 році зголосилися виконувати працю новацьких виховників такі сестрички й братчики: Марина Горбач, Маруся Гриньків і Маруся Боднаренко та Марко Томашек. Сьогодні опікуються новацтвом: Дарія Дем'янів і Маркіян Блащак.

Тепер беруть участь у сходинах 12 новачок і новаків: Гануся Блащак, Христина Блащак, Мирон Маковський, Давид Маковський, Марко Зубенко, Роман Мізак, Павло Мізак, Тарас Сірка, Андрій Чемирис, Ігор Чемирис і Нуся Томашек. Крім того, на сходини приходять також ще й менші діти — вони кандидати до УПН. Це Устим Томашек, Маріянна Блащак і Степан Шляхтовський.

Спочатку відбуваються спільні заняття для новацтва і юнацтва. А після обіду (він є спільний для всіх прибулих з різних місцевостей) новацтво має свої сходини, на яких вчать нових пісень, під час майстеркування пишуть писанки, роблять різні іграшки. А основне — приготовляються до проб, слухаючи гутірок, читання казок. Бувають і теренові ігри, що їх їм підготовляють юнаки та юначки.

СХОДИНИ НОВАЦТВА В НІМЕЧЧИНІ, на які прибувають діти з далекого віддалення.

У програмі занять є спорт і мандрівки, якщо дописує погода. І тоді більша частина занять відбуваються надворі. Мандрівки спрямовані до лісу, спортові ігри відбуваються у парку на спортивній площі.

При заняттю

Після сходин всі голодні й спрагнені. Діти чекають на торти, печиво та холодні напитки. А після цього прибуває багато сили й завзяття до спільних занять з юнацтвом і батьками.

Кінчаться сходи традиційним пластовим співом „Ніч вже йде..”.

Мабуть всі такі сходи приносять вдовolenня: дітям, бо мають цікаві й корисні заняття, бо зустрічаються з ровесниками, бо чують про славне минуле України, про чудову організацію Пласт, якої вони також є членами.

Радіють і батьки дітей, бо вони свідомі того, що такі зустрічі на сходинах потрібні не тільки дітям, але й старшим. Хоч вони вимагають від батьків великого труду, але їм за це вдячні діти і Пласт, бо ця організація старається дати дітям українське коріння, щоб вони росли разом з батьками, своїми ровесниками й цілим українським народом пов'язані його минулим, теперішнім і майбутнім.

Подала сестр. Уля за збірником матеріалів КПС Німеччини

НАШЕ мистування

Дорогий „Готуйсь”

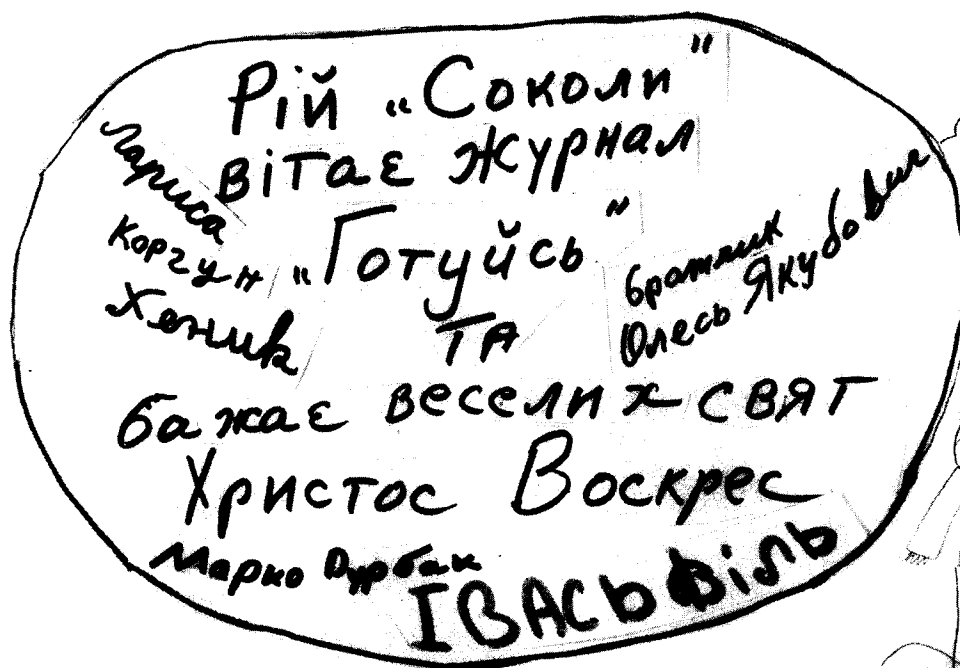
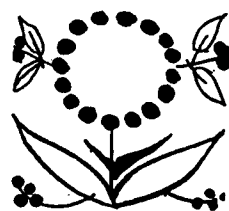
Я називаюся Роман Дзьоба. Наш рій „Тигри” має 8 новаків. Ми мали дві прогулянки у часі зимових вакацій. Ми санкувалися, а потім пішли в ліс шукати птахів.

Готуйсь!

Написав Рома Дзьоба (7 років).

Мій Рій „Іжачки” ходив колядувати під час Різдва. Ми ходили зі звздою і дзвонили дзвіночками.

Ляриса Момрик, Оттава

Крутиголівки для мудрої дитинки

Дорогі любителі крутиголівок! А ті, що люблять мовні ломиголовки, мусять любити й мову, її таємниці й красу. Звичайно учні, які люблять мову, знають багато казок.

Сподіваємося, що й серед читачів „Готуйсь”, „Веселки” та „Малих друзів” є любителі казок. І що відома їм казка про Козу Дерезу. Бувало в Торонті, були дитячі забави костюмівки (діти удавали, що вони кози, ведмеді, лисиці, Дід Мороз та інші „герої” українських казок. Вони одягнені так, що трудно їх пізнати, лиця також помальовані, чи заховані масками. Багато тоді сміху на такій забаві.

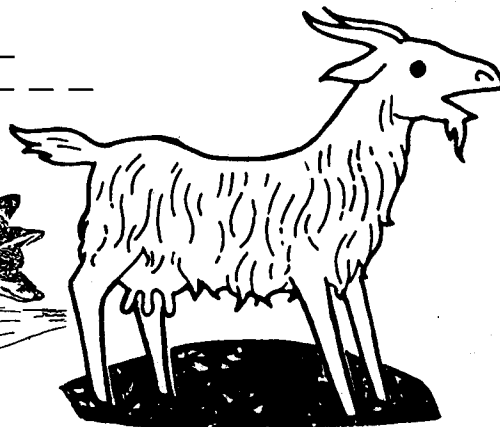
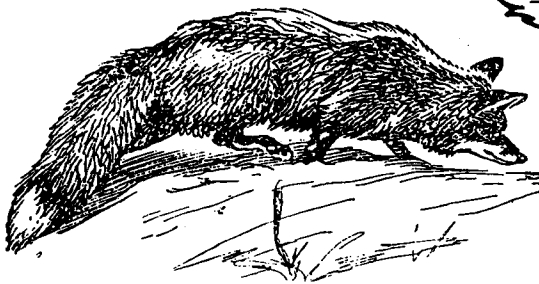

Звичайно було так, що не всі учасники таких забав поперебирані за тварин. Учні, які приходять на забаву не в масках і не перебрані за звірів, мають багато „роботи” — пізнати всіх. За це їм давали колись нагороди.

А тепер для Вас, Читачі, легке завдання: до першого слова, додайте друге, щоб можна було вгадати відомих „героїв” з народних та інших літературних казок.

- Баба — — — — —
 Коза — — — — —
 Ведмідь — — — — —
 Дід — — — — —
 Лис — — — — — н
 Жабка — — — — —
 Баба М — — — — —
 Червона — — — — —
 Лисичка — — — — —

2. Відгадайте!

- Тридцять двоє білих братів у в'язниці сидить, а коли в'язниця відчиниться — брати в ній залишаться.
- Повен хлівець білих овець, а між ними червоний баранець.
- Зимою спить, літом бринить,
У поле, у сади літає,
Солодку росу збирає.
- ХТО ВІН?
Плащ у нього паперовий,
В нім мандрує скрізь по світу,
Людам вісті він приносить
І слова привіту.
- Які ріки пропливають по українській землі, що назви їх мають першу букву „Д”. Є їх п'ять.

3. Утворіть нові слова! З слів рік і бук можна створити нові слова, замінивши першу букву іншою.

Р і к
 — і к
 — і к
 — і к

Б у к
 — у к
 — у к
 — у к

Родинний табір.

Наша родина поїхала на родинний табір, який відбувся в Лейк Джорж, Н. Й.

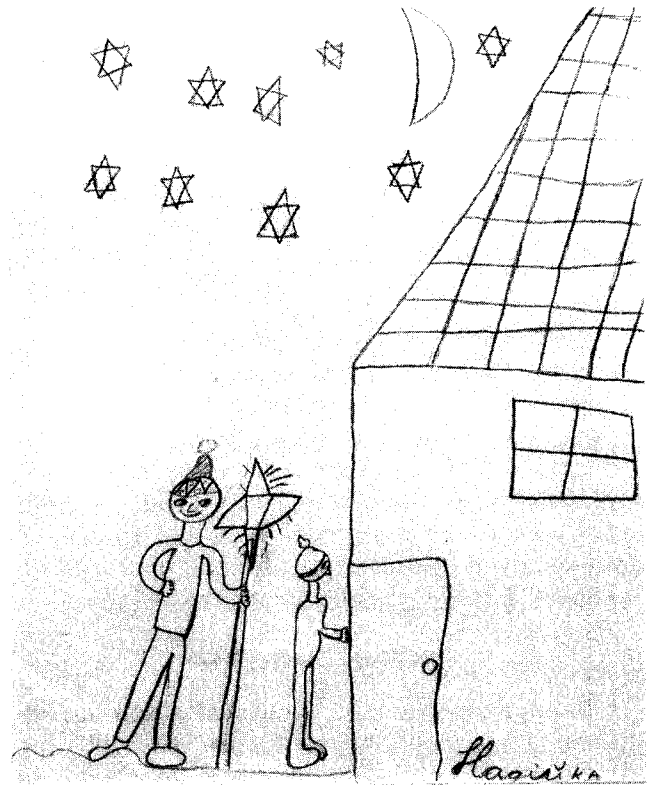
Ми ходили на прогулянку й „вилізли” на високу гору, яка називається Скеля Роджерса (Роджерс Рок). З гори ми бачили ціле озеро. Вдень ми купалися в озері й ловили рибу. Увечорі палили вогники й співали пісні. Часами ішов дощ. Тому ми придумали пісню про дощ і про Скелю Роджерса.

Новак Ігор Гук, (10 років)

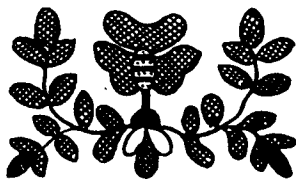
Рій „Видри”

Новачка Тая Гук, (7 років)

Рій „Фіялки” Пластова Станиця Пассейк, Н. Дж.

Новачка Наталя Добровольська з Роя „Іжачки”, Оттава, а це її дві колядниць під будинком.

Рій „Тигри”, Оттава під час складання заяви вступу до Українських Пластових Новаків (УПН-ів) під проводом сестричок — Наді Кизимири-Дзьоби й Венеси Божилів. Стоять, починаючи від найвищого: Микола Качмар, Петрусь Савка, Андрій Болотенко, Андрій Якубів, Данило Сірський, Роман Дзьоба, Олександр Решітник, Олег Реплянський. Оттава 21 січня 1990.

ХРОНІКА

НОВАКИ І НОВАЧКИ В ОТТАВІ ЗДОБУВАЛИ ВМІЛІСТЬ „МОРОЗЕНКО” — ТРЕБА БУЛО ЗРОБИТИ СНІГОВУ БАБУ — ВСІ СВОЮ ВЛАСНУ. БУВ ПОТІМ ПОКАЗ І ФОТОГРАФІЇ. ЇХ ГАРНО ОБРІЗАЛИ, НАЛІПИЛИ, ВИСЛАЛИ ДО „ГОТУЙСЬ”. ДІТИ І СНІГОВІ БАБИ ДУЖЕ ГАРНІ, ЦІКАВІ, ДЯКУЄМО!

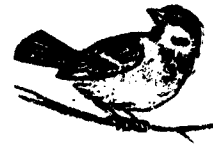

Тамара Болотенко
Хто вийшов надвір чорним,
а повернувся білим
Чорна королева,
яка попала
в сніговію!

Микола Качмар
Григорій Качмар

Олег Реплянський
Що має голову, але не
має розуму?
— Голова капусти!

Роман та Андрей Якубові
Надія Микитчук

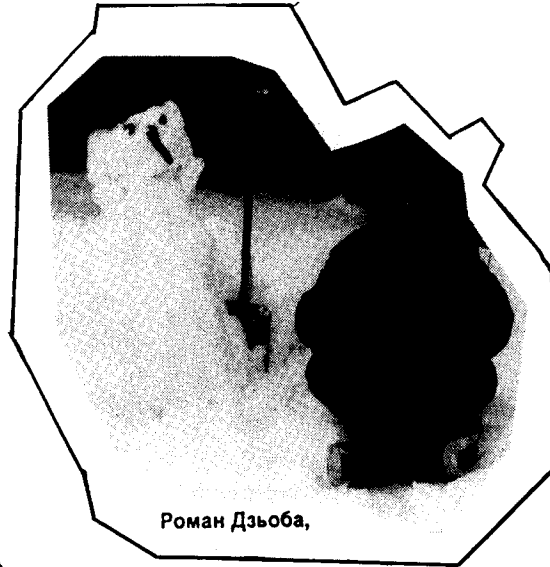
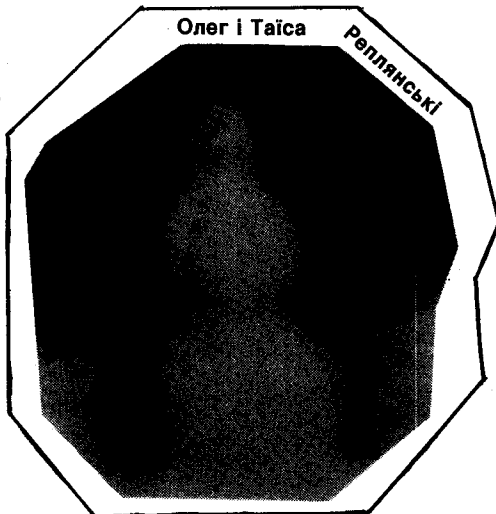
ЖАРТИ

1) Братчик: — Що має шість ніг і дві голови?
Мудрий новак: — Пан на коні.

Новак питає другого новака:
— Що одна книжка „Математика” сказа-
ла другій книжці „Математиці”?
Новак відповідає: Я того не знаю. А що?
Перший новак: Сказала: „Я маю пробле-
му”.

Новак до новачки: „Мій пес знає математику”.
Новачка: „Як це може бути?”
Новак: „Ось так. Я його запитався — скільки
буде 4 мінус 4, а він не відповів нічого”.

Новак до новачки: „Як треба привітатися з
монстром, що має дві голови?”
Новачка: „Я не знаю! А як?”
Новак: — „Добрий день! Добрий день!”

❖ Чи ви маєте теплу воду
і зимну воду?
❖ Так, маємо теплу воду влітку,
а зимну воду зимою!

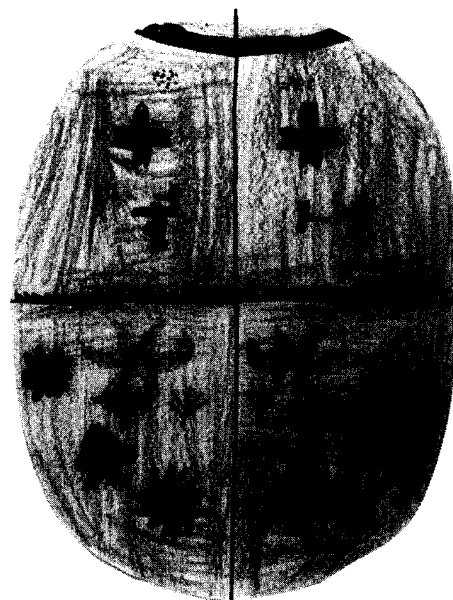

ГАЛЕРІЯ ГОТУЙСЬ

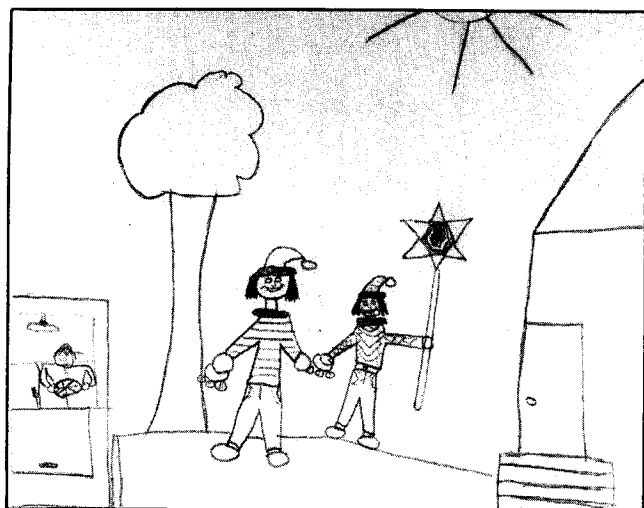
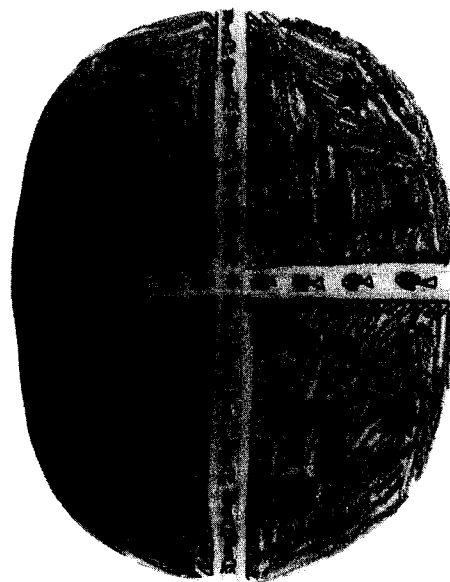
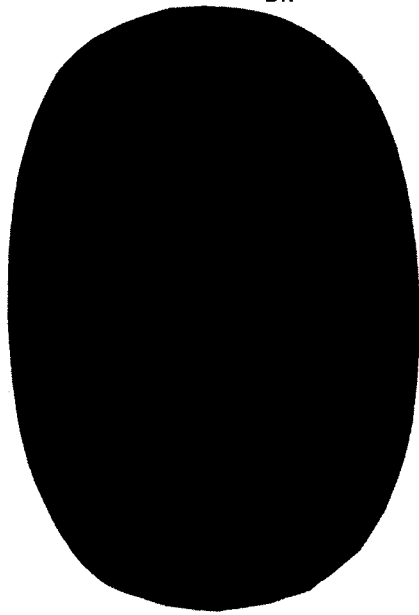
Дорогі любителі малюнків-рисунків!

Дякуємо авторам гарних писанок і старанно написаним з багатьма символами, а також за привітання від їхнього Роя „Соколи” зі Святом Воскресення Христового.

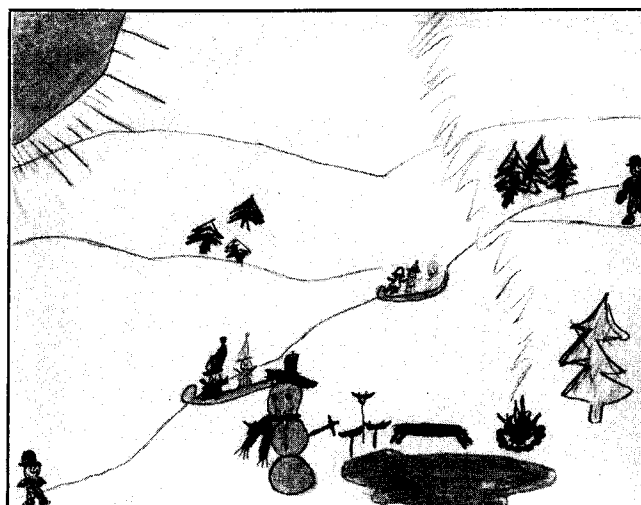
Жаль тільки, що тільки дві писанки мають написи: знаємо, яку писанку вони написали. Але Марко Дурбак і новак Хеник не подали своїх імен і прізвищ на писанках.

Зробіть це додатково. Братчика Олесья Якубовича просимо пригадати Хеникові і Дурбакові.

Новачка Ляриса Момрик, Оттава — рисунок: „Дві веселі коляднички з зіркою та дзвіночками”, а збоку авто, яким хтось їх привіз під хату.

Зимовий день на гірці в Оттаві. Снігова баба і ватра над озером, діти на лещетах — така цікава уява у новака Миколи Кочмара.

Ціна \$2.50

ЯК ЗРОБИТИ КОТЕНЯ І ЦУЦЕНЯ

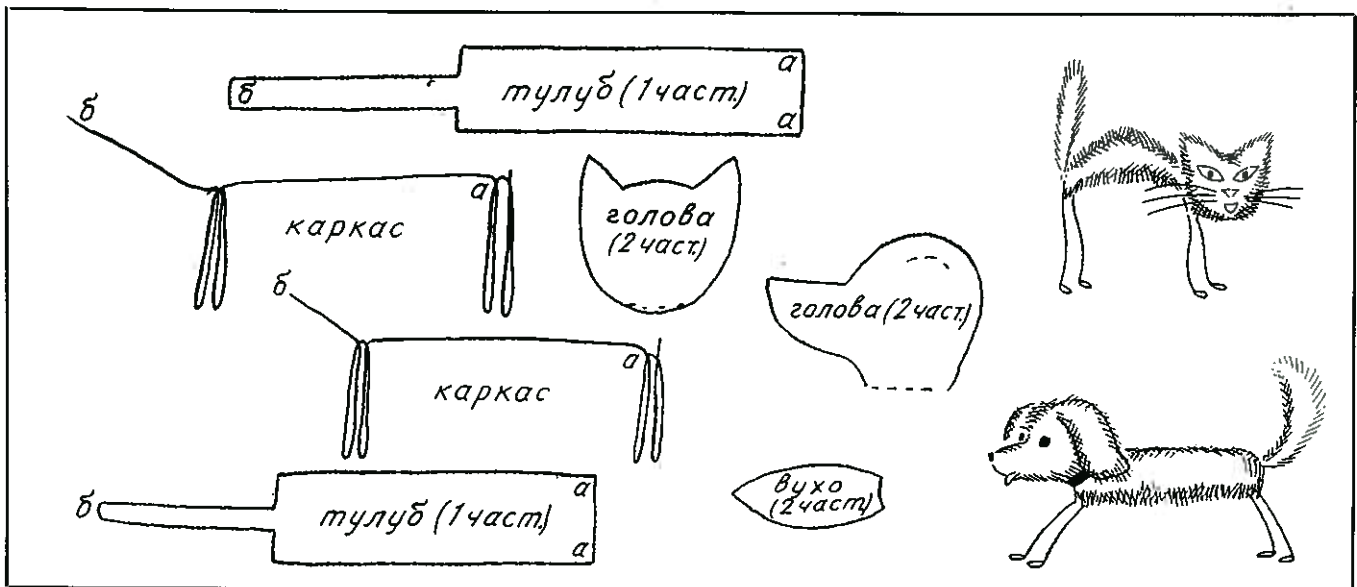
Потрібно: 30 см. мідного дротика і невеличкої смужки пухнастого хутра, ниток, голки, вати, чотири коралики (на очі), ниток на вуса.

Як зробити? З дроту зробіть каркас (шкелет), ноги акуратно обмотайте ниткою. Нитку прив'язати на тулубі, обмотувати знизу догори. Не відриваючи нитки, так обмотати усі ноги. Викройте з хутра всі деталі. Половинки голови зшити, залишаючи отвір у шиї. Вивернути і наповнити форму ватою, зашити отвір. Очі зробити з намистин чи фольги, вуса зробити з цупких ниток чи волосіння.

Викроєну смужку хутра накласти на тулуб так, щоб усі літери співпали. Шити від шиї до хвоста. Голову прикріпити так, як показано на рисунку.

Цуценя робити так само, як і котика. Викроєні вуха пришити у місцях, зазначених рисунками. Готову іграшку прикрасити.

Іграшки на дротиках можна по-всякому вигинати й надавати їм різного вигляду.

Данило Сірський любить малювати кольорами. Мабуть в часі його колядування небо було захмарене, проте ж місяць таки „подивився” на колядників.

„Новак-неборак” із зіздіою мабуть чекає на товаришів, щоб заколядувати. На новаків чекають — двері відчинені. Невідомо тільки — чи будинок — це церква, чи хата?..